

ДЖАНИ РОДАРИ ЗВЕЗДА КОТКА

Превод от италиански: Велимира Костова-Върлакова, 2014

chitanka.info

По онова време в Рим много хора тръгваха с котките: мислители, които поради шума от трафика вече не можеха да разсъждават на спокойствие; старци с техните истории, които никога не искаше да слуша, а и вкъщи за тях нямаше място; жени, останали сами в празни апартаменти — всички се възползваха и изчезваха. И повече нищо не се знаеше за тях. Бяха заминали при котките.

Как го правеха? Това се разбра по-късно, след време. Всъщност беше много просто. Най-често ставаше на площад Аржентина.

Ето как изглежда той: заобиколен от улици, големи здания, автомобили, тролейбуси, врява, но в центъра на площада се намират славни останки от римско време, развалини на два или три неголеми храма, части от паднали колони, тревни площи, борове, кипариси. И котки. Там долу колите не могат да стигнат, в сенчестите сутерени, под античните аркади. Мястото е като спокоен остров сред морето от автомобили, ограден от метален парапет и няколко стъпала. Слизайки по тези стъпала, човек се озовава сред котките.

А те са много и всякакви. Има малки котенца, които си играят на лов на гущерчета и стари котараци, потънали в дрямка, от която се събуждат само при появата на „майките на котките“ с остатъците от обяда. Всяка котка си избира място, което най-много ѝ харесва: свива се в някоя ниша, изляга се в основата на древна колона, застава на стъпалата на храма.

Хората слизаха по стъпалата, прекриваха ниския парапет, превръщаха се в котки и веднага се заемаха да си ближат лапите.

Минувачите гледаха отгоре, от прозорците на тролейбуса, например, и виждаха само котки. Различаваха еднооката, загубила окоето си от хвърлен камък, другата, с откъснато в битка ухо, сивата, червеникавата, тигровата, черната...

Ала не знаеха, че сред тези котки имаше котки-котки, родени от баща котарак и майка котка, както и котки-хора, които в горния свят са били чиновници в Министерството на съобщенията, началник-гара, шофьори на автоvlak или такси...

Начин да бъдат разпознати сигурно имаше. Например, когато идваха „майките на котките“, някои котки се спускаха върху огризките и се боричкаха за карантии, за рибешки глави, за кори от сирене. Ето, това бяха котките-котки. Имаше обаче такива, които хвърляха най-напред поглед на парчето вестник, където бяха увити остатъците.

Прочитаха заглавието, десетина реда от съобщението, скъсано на най-интересното място, гледаха снимката на някоя принцеса, която се омъжваше. И така, обобщавайки наблюденията си, поддържаха връзка с предишния свой свят, бяха в течение кога правителството смята да повиши данъците и дали някъде е избухнала война.

Тогава замина с котките и госпожица Де Маджистрис, учителка в пенсия, тъй като не се разбираше със сестра си; остави ѝ всичко, дори и любимата си котка Агостино. Госпожица Де Маджистрис през целия си дълъг живот беше учила на писане и четене хиляди деца, беше имала десетина котки, всичките се казваха Агостино, по името на първата, загинала под трамвая, която тя никога не забрави. След идването на госпожица Де Маджистрис сред котките се случиха много неща.

Една вечер тя обясняваше звездите на господин Морикони, някога боклукчия, а сега черен котарак с бяла звезда на гърдите. Други котки-хора и не малко котки-котки следяха обясненията ѝ, гледайки нагоре, когато тя казваше:

— Ето, там, онази звезда е Артуро.

— Познавах един човек, който се казваше Артуро — въздъхна господин Морикони, — винаги искаше пари на заем, за да участва в държавната лотария, но никога не спечели.

— Виждате ли онези седем звезди, там, там и там? Това е Голямата Мечка.

— Мечка на небето? — недоверчиво попита котаракът Пират, котка-котка, наречен така, защото като много пирати в човешката история, беше с едно око.

— Всъщност — отвърна госпожица Де Маджистрис — те са две: Голямата и Малката Мечка. И кучетата са две: Голямото и Малкото Куче.

— Кучета — изплю се Пират с презрение. — Хубава работа!

— Много ли са звездите, наречени с имена на животни? — попита господин Морикони.

— Страшно много: Змия, Жерав, Гълъб, Тукан, Овен, Северен Елен, Хамелеон, Скорпион...

— Хубава работа — повтори Пират.

— Има още: Козичка, Лъв, Жираф.

— Ами че то е направо зоологическа градина — коментира Пират.

Друга една котка-котка, по прякор Цоцето („цоцо“ в Рим означава „мръсен“; но Цоцето съвсем не беше мръсна, миеше се по двайсет пъти на ден; разбери, ако можеш, прякорите...), толкова срамежлива, че чак заекваше, попита:

— А има... и-м-ма ли съ-съ-съ-ш-що Ко-котка?

— Съжалявам — усмихна се госпожица Де Маджистрис, — Котка няма.

— Сред всички тези звезди, които са на небето — зачуди се Пират, — няма нито една, която да носи нашето име?

— Нито една.

Чу се шепот на неодобрение и разочарование.

— Ама че работа!

— Скорпиони, стоножки, хлебарки — да; а котки — няма...

— Зачитат ни по-малко и от козите!

— Ние сме деца на слугиня, така ли?

Но последната дума през онази нощ имаше Пират:

— Няма що, хората наистина ни обичат. Когато става въпрос да се ловят мишки, маце тук, маце там, а звездите ги именуват на кучетата и на свинете. Да ми ослепее и другото око, ако от днес нататък хвана и една мишка.

Мина известно време. И ето че един ден господин Морикони прочете в къс от вестник, вмирисан на хамсия, заглавие, което казваше: „Студентите окупират уни...“.

На това място вестникът беше скъсан.

— Какво ли са окупирали? — запита се той на висок глас.

— Университета — обясни му госпожица Ди Маджистрис, която знаеше всичко, защото е била учителка. — Недоволни са от нещо и в знак на протест окупират университета.

— А как са го окупирали?

— Смятам, че се е случило по следния начин: влезли са, затворили са вратите и са започнали да изпращат във вестниците съобщения с исканията си.

— А, е-т-т-то — заекна Цоцето, много развълнувано.

— Ето, а после? — избоботи Пират.

— Но, ес-с-те-с-твено, та-така т-т-тряб-ва да нап-п-пра-вим!

— Какво общо имаме ние с университета?

— За съ-съ-щото... за съ-същото...

— Разбрах — изтълкува Пират, — хората не ни дават звезда и ние, в знак на протест, окупираме... Да! А какво окупираме?

Много скоро разговорът се превърна в глъчка. Котки-котки и котки-хора прегърнаха идеята на Цоцето и ентусиазирано спореха по какъв начин да я осъществят.

— Трябва да окупираме някое видно място, за да бъдем забелязани веднага.

— Гарата.

— Не, не, никакви железопътни бедствия.

— Площад Венеция.

— И да ни арестуват за препятстване на движението.

— Купола на Сан Пиетро!

— Прекалено висок е, само с бинокъл може да бъде видяна котка на върха му.

И този път последната дума беше на Пират.

— Колизея — каза той.

Веднага на всички стана ясно, че това е точното предложение, че Колизеят е мястото, което да окупираме.

Пират веднага пое командването на операцията:

— Ние от Аржентина сме малко. Трябва да предупредим и котките от Авентин, от Палатин, от Фьори, от Сан Камило...

— Тях да! Но последните няма да дойдат, те са добре хранени.

Сан Камило е болница. В палатите лежат болните, а в тревата и храстите наоколо живеят котките. В часовете за хранене, дори четвърт час по-рано те се подреждат под прозорците и чакат болните да им хвърлят остатъците от обедата и вечерята.

— Ще дойдат — уверено потвърди Пират.

Наистина дойдоха. През нощта от цял Рим се стекоха, от развалини и от канали, от известни места, изпълнени с история, и от улички, засипани с мръсотия, дойдоха от Трастевере и от Монти, от Панико и от Портико д'Отавиа, от всички стари райони в центъра, от бараките в далечните предградия, със стотици и хиляди се събраха и окупираха Колизея. Всяка арка на всеки етаж беше заета от редица котки с вирнати опашки. Имаше плътна редица най-горе, на камъните. Виждаха се с просто око от голямо разстояние.

Първи ги забелязаха работниците и келнерите от баровете, те първи в Рим стават от сън. След тях ги видяха държавните чиновници, които в осем отиват на работа (а пък казват, че римляните били сънливци...). За минути около стария амфитеатър се събра огромна тълпа. Котките мълчаха, но хората — не.

— Ей, к'во стаа? Конкурс за красота?

— Парад: националният празник на котките.

— Гле'й само колко са! Че телефонирам дома на моя: кога излязох, он още спеше. Ако сака да дойде и он тука.

В девет дойде първата група туристи. Исака да влязат в Колизея да го разгледат, но входът беше блокиран, всички входове бяха заети от котките, невъзможно беше да се влезе.

— Фън, фън, сверове! Ние иска види Колисей.

— Льоши котове, бягай фън!

Някои римляни се обидиха.

— Лоши котки? А вие сте много добри! Я ги виж, тези поклонници!

Започнаха да прехвърчат обиди, работата стигна почти до бой между римляни и чужденци. Тогава една туристка извика:

— Тобри! Тобри котенца! Та шивеят Котки!

Истината е, че малко преди това госпожица Де Маджистрис бе дала сигнал на котките да обясняват, а веднага след това те развяха голямо бяло знаме, върху което бяха написали: „Искаме справедливост! Искаме звезда Котка!“

Римляни и туристи, сближени от многогласен весел смях, аплодираха гръмко.

— К'во сега — ревна един кочияш мърморко, — ни ви ли стигат мишките, че искате да ядете звезди?!

Госпожа туристката, професор по астрономия, беше схванала за какво ставаше дума и обясни на кочияша. Той промърмори убедено:

— Е, имат право и те, бедните животни.

Изобщо, беше великолепна окупация и продължи чак до полунощ. После отделните котешки племена се разделиха с кадифена стъпка и всяко пое към своя район в заспалата столица.

Госпожица Де Маджистрис, господин Морикони, Пират, Цоцето и другите котки-котки и котки-хора от площад Аржентина тръгнаха

мълчаливо в колона по Виа дей Фьори, през площад Венеция и Виа деле Ботеге Оскуре.

Да си кажем правичката, Цоцето имаше някои съмнения:

— Абе се-сега, ще н-ни да-да-т ли з-з-в-вез-д-дата или н-не?

Пират рече:

— Спокойно, Цоцето, Рим не е построен за един ден. Сега знаят какво искаме, видяха, че сме способни да окупираме Колизея. Работата трябва да извърви своя път малко по малко. Ако ни дадат звездата Котка веднага — добре. В противен случай ще предупредим котките от Милано и те ще окупират Дуомо; ще се свържем с котките от Париж и те ще окупират Айфеловата кула. И така нататък, ясно ли е?

Цоцето, вместо отговор, направи кълбо напред и затова не му се наложи да заеква.

А господин Морикони добави:

— Добре. Но да не си правят шеги. Трябва да ни дадат звезда Котка, която да изгрява точно над площад Аржентина, иначе не се брои.

— Така ще бъде — убедено отсече Пират.

И, както винаги, последната дума беше негова.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.